

Magyar lélek

2011 szeptember 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Meghalt Makovecz Imre. Ennyi a hír. Ez az a t?mondat, ami el?bb-utóbb utolér majd mindannyiunkat.Nehéz volt ?t szeretni, legalábbis a szó hétköznapi értelmében.

Miképpen nyilván nehéz volt szeretni Balassinkat, az „istentelen magyart”, Berzsenyinket, a „Dani grófot”, akit

Niklára szám?zött Kazinczy kérlelhetetlen ízlésterrorja, a visszahúzódó, már-már mizantróp Vajda Jánost, az ? kései utódát, Adyt, az ?s Kajánt, aki már száz esztendeje tudta, hogy megöl bennünket a disznófej? nagyúr...

Nehéz volt ?t szeretni. Mint Szabó Dezs?t, a k?sziklát, az Elsodort falu prófétáját. Vagy a hallgató, szomorú Babitsot. És Kosztolányit, aki éppen a halála el?tt dőbbsent rá, hogy az ében minden este bál van. És persze Németh Lászlót, aki mindent tudott.

Ebben a névsorban van az ? helye. Kós Károlyé mellett.
Nagy szimbólum mindkett?.

Kós Károlyt a saját unokája nevezte „nacionalista építésznek” – mert a saját unokája korunk h?se lett a mai Erdély ecetszagú árulásainak nyomorúságában.

Makovecz Imrét meg idehaza nacionalistázták és gyalázták minden módon a törpék. De hát a törpék már nem lesznek sehol sem, Makovecz Imre pedig örök. Illetve mindaddig élni fog, ameddig lesz magyar lélek, aki érti és érzi ?t. Nem merem azt mondani, hogy ez örökké így lesz, de remélni remélhetem. Ez a remény a kíséret a bánat ellen.

Csenger iskoláját is ? tervezte. Amikor az építők eljutottak a tetőszerkezetig, azt mondta az építésvezető: „Nincs ács, aki ezt meg tudja csinálni.” Szóltak Makovecznek, aki sietve Csengerre érkezett és azt felelte: „Majd szólok az erdélyi ácsoknak”.

És szólt.

És az erdélyi ácsok megcsinálták.

Ameddig van magyar lélek, addig ez a történet sem engedi meghalni ?t.

Ameddig van magyar lélek, addig mindig meg fog állni egy pillanatra Piliscsabán, hogy elámuljon a Pázmány Péter Katolikus Egyetem épületén. Vagy a kakasdi faluházán. Vagy az egri uszodán.

Ameddig van magyar lélek, addig találkozhat Makovecz Imrével. Addig él Makovecz Imre.

Én szerettem ?t.

Szerettem a kézfogását. Ellentmondást nem tűrő hangját. S azt a végtelen egyenességet és következetességet, amely ritka tévedéseit is szerethetővé, sőt mi több, követhetővé tette.

Kevesen voltak ennyire intenzíven, ennyire kérlelhetetlenül, ennyire mindenáron magyarok. Ezért van helye abban a névsorban ott, a kevesek között. Azok között, akiknél mindig otthonra talál a magyar lélek.

Tudtuk, hogy meg fog halni.

Testében már ott lakott a halál. De a tekintetében nem. Hiszen nem alkudott meg soha, így a halállal sem alkudozott.

Amikor utoljára találkoztunk, boldognak láttam. Már amennyire ?t boldognak lehetett látni egyáltalán. De örült. Remélt. Hitt. Újra hitt a jövőben, a magyar léleekben. Dohányoztunk, valami apróságon felnevettünk. Azt is mondta, nehéz lesz.
És nehéz lett...

„vele elmentem volna a háborúba. Ami természetes. Mert az er? és a hit mögé áll oda az ember, ha mégoly gyenge is, mégoly gyarló is. Ezért nekem személy szerint az a fontosabb és nehezebb tudás, hogy ? elvitt volna engem is magával a háborúba. Így mondta, amikor átvettem az akadémiaján a Szellemi Honvédelem Alapítvány díját, és hosszabban beszéltem vele.
És most meghalt.

„Nézd csak, tudom, hogy nincsen mibe hinned, / s azt is tudom, hogy el kell mennem innen, / de pattanó szívem feszítve húrnak / dalolni kezdtem ekkor az azúrnak, / annak, kir?l nem tudja senki, hol van, / annak, kit nem lelek se most, se holtan. / Bizony ma már, hogy izmaim lazulnak, / úgy érzem én, barátom, hogy a porban, / hol lelkek és göröngyök közt botoltam, / mégis csak egy nagy ismeretlen Úrnak / vendége voltam.”

Nem halt meg. Tévedés az. Csak meghívást kapott az égi bálba. Mi pedig tovább botorkálunk idelelt, lelkek és göröngyök közt, megint szegényebben, megint magányosabban, gyengébben, kiszolgáltatottabban – megint egy kicsit jobban félve.

Makovecz Imre nem halt meg. Csak megismerte a végs? titkot.

Nekünk pedig itt hagyta saját titkait. Hogy fejtegezzük, találgassuk ?ket, és gyönyörködünk mindben. Magyar lélekkel.

Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló